

ת"פ 45093/04/17 - מדינת ישראל נגד עבד אלמונעם בראש

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45093-04-17 מדינת ישראל נ' בראש(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רבקה גלט
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דואק

המאשימה

נגד

עבד אלמונעם בראש (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יוספי

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודעתו בעבירות הבאות: פריצה לרכב בצוותא, לפי סעיף 413 ו' סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); גניבת רכב בצוותא, לפי סעיף 413 ב' לחוק; החזקת כלי פריצה בצוותא, לפי סעיף 413 ז' לחוק; הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק; נהיגה ללא רישיון מעולם, לפי סעיף 10 א' לפקודת התעבורה; נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי; שהייה שלא כדון, לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

המדובר באירוע מיום 18.4.17, עת הגיעו הנאשם וקטין נוסף לרכב, פרצו לתוכו והניעו אותו באמצעות חדירה למתנע. לאחר מכן, הנאשם נהג בו כשהקטין לצדו, לכיוון תרקומיא. השניים נעצרו עם הרכב בחברון, ושם הזדהה הנאשם בשם ויסאם ג'מאל עבד אל פתאח.

לאחר ההרשעה ביקש הנאשם לצרף את ת.פ. 50229-04-17, והורשע בעבירות הבאות: כניסה לישראל שלא כדון, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב - 1952; ניסיון לגניבת רכב, לפי סעיף 413 ב' ו-25 לחוק; פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 ו' לחוק; חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 ה' לחוק.

בתיק המצורף המדובר בעבירות שבוצעו ביום 3.4.17, עת פרץ הנאשם לרכב שחנה בתל אביב, תוך ניפוץ חלון. הנאשם שבר את הפלסטיק שסביב ההגה בכוונה להתניע את הרכב, הזיק בזדון לרכב, והפך את תכולתו. כל זאת, בשעה ששהה בישראל שלא כדון.

ב"כ התביעה טענה בעניין חומרת העבירות, בייחוד שעה שבוצעו תוך שהייה שלא כדין בישראל. כמו כן הפנתה לכך ששני האירועים התרחשו בפער זמנים קצר ביניהם, מה שמלמד על שיטתיות. התביעה סבורה כי מתחם העונש ההולם לכל אירוע נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר. בעניינו של הנאשם, נטען כי קיימות נסיבות לחומרה היות שהוא נושא מאסר על תנאי חב הפעלה למשך 6 חודשים, והעבירות בוצעו בזמן קצר לאחר ששחרר ממאסר. נטען כי ביצע את העבירות בתיק האב ביחד עם אותו הקטין שהיה שותפו בביצוע העבירות נשוא הרשעתו הקודמת, וגם בכך יש כדי ללמד על השיטתיות. עוד טענה ב"כ התביעה כי בעבר כבר הוטל על הנאשם מאסר בן 24 חודשים בגין עבירות דומות אך לא היה בכך כדי להרתיעו, לכן יש להטיל כיום מאסר ממושך יותר. התביעה עתרה להטלת מאסר למשך שנתיים וחצי בגין תיק האב, וכן מאסר למשך שנה וחצי בגין התיק שצורף, והפעלת המאסר על תנאי בחופף.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מבצע את העבירות לרקע מצבו המשפחתי הקשה, אביו ואחיו נפטרו, יש לו 11 אחים ואחיות, והוא הגיע לכלל ייאוש בשל הקושי הכלכלי. העבירות לא בוצעו על מנת להתעשר אלא בשל הקושי. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי יש לשקול לטובתו את ההודאה המיידית והחיסכון בזמן. בנוגע לתיק שצורף, נטען כי יש להתחשב בכך שהרכב לא נגנב בסופו של דבר. לדעת הנאשם, מתחם העונש ההולם צריך להיות פחות מזה שהציגה התביעה.

הנאשם בדברו האחרון תיאר כי ישב בכלא במשך שנתיים ואין מי שיעזור לו כיום. לטענתו, המשטרה הפלסטינית מחפשת אותו, ולכן לא היתה לו ברירה אלא לחפש עבודה בישראל. הנאשם טען כי הקטין שהיה שותפו הוא שגרר אותו לעבירות, ולאחר מכן הקטין שוחרר ואילו הוא נותר במעצר. הנאשם ביקש התחשבות והבטיח כי לא ישוב לבצע עבירות.

מתחם העונש ההולם:

כבר נכתב רבות על חומרתן של עבירות פשע כלפי כלי רכב, בייחוד כשבוצעו תוך כניסה לישראל שלא כדין. בע"פ 2519/14 אבו אלקיען נ' מד"י (29.12.14) נאמר:

עיון בפסיקה זו מעלה כי במקרים שעובדותיהם דומות, המערבים גניבת רכב; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו; ונהיגה פזיזה ורשלנית, ושבהם לא נגרם נזק לחיי אדם או פגיעה קשה בגוף, הוטלו עונשים בטווח הנע ככלל בין 12 לבין 32 חודשי מאסר בפועל: ע"פ 5492/11 אלרחמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 31 (5.8.2012) (הושת עונש של 24 חודשים; המערער הורשע גם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אך ניתן תסקיר חיובי בעניינו); ע"פ 4836/11 חמאד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (11.1.2012) (הושת עונש של 14 חודשים; המערער הורשע גם בעבירה של החזקת מכשירי פריצה, אך ניתן תסקיר חיובי בעניינו); ע"פ 5800/11 שלהב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (22.3.2012) (הושת עונש של 16 חודשים; המערער הורשע גם בעבירה של נהיגה ללא רישיון); ע"פ 4952/12 אבו זהרה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.2013) (הושת עונש של 12 חודשים; שם הוסכם על הסדר טיעון לעניין העונש נוכח חולשה ראייתית; יוער כי בפרשה זו לא הורשע המערער בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו כי אם בעבירת "הפרת אות הניתן על ידי שוטר במדים" וכן שהייה בלתי חוקית); וע"פ 1427/13 עתמאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.5.2013) (הושת עונש של 32 חודשים, וכן צבירה של 10 חודשי מאסר מתיק קודם; הערעור התקבל במובן זה שהצבירה הופחתה מ-10 ל-5 חודשים בלבד).

ואמנם, בגין העבירות הללו נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר משמעותיים, כעולה מאסופת הפסיקה שהגישה ב"כ

התביעה:

בעפ"ג 10851-05-15 מד"י נ' צאלח (6.7.15) הוחמר עונשו של נאשם שהורשע באירוע אחד של גניבת רכב ונהיגה בו ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהייה שלא כדין בישראל, והוטלו 17 חודשי מאסר.

בעפ"ג 61853-01-13 דעמה נ' מד"י (7.4.13) דובר בנאשם שביצע עבירות של גניבת רכב, שהייה שלא כדין ונהיגה ללא רישיון וביטוח, והוטלו עליו 15 חודשי מאסר.

בת.פ 57394-03-15 מד"י נ' דאוד (30.6.15) נקבע מתחם שבין 14 ל-34 חודשי מאסר, לנאשם שביצע עבירות דומות. נוכח גילו הצעיר והעדר עבר פלילי הוטלו 14 חודשי מאסר.

בת.פ 58521-12-13 מד"י נ' אלעלי (15.6.14) נקבע כי בגין עבירות זהות, מתחם העונש ההולם נע בין 20 ל-32 חודשי מאסר. הוטלו 24 חודשי מאסר.

בעניינינו, ביחס לתיק האב- הנאשם ביצע את העבירות באופן מתוכנן, שהרי הגיע למקום ביחד עם אחר לצורך ביצוע. משנה חומרה יש בכך שחבר לקטין לשם העבירות. נסיבה נוספת לחומרה היא העובדה שהנאשם נכנס שלא כדין לישראל לצורך העבירות.

ומעבר לכל האמור, הנאשם נהג בפסילה שהוטלה עליו במסגרת גזר דין קודם. עבירה זו כשלעצמה מצדיקה הטלת מאסר בפועל, על פי מדיניות הענישה הנוהגת (עפ"ת 20254-05-09 מד"י נ' אחמד (15.9.09); עפ"ג 4395-09-12 סמחאן נ' מד"י (2.12.12); רע"פ 3248/13 סלאמה נ' מד"י (8.5.13)).

נכון הדבר, מעובדות האישום עולה כי הרכב הגנוב נתפס בחברון, אך זאת לאחר שנגרם לו נזק. בנוסף, בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין מצווה בית המשפט לשקול את הנזק שהיה צפוי מן העבירה, והרי ברור שאלמלא נתפס הנאשם, היה מצליח להעלים את הרכב עד מהרה, והנזק שהיה נגרם הוא רב.

נוכח מכלול הנסיבות ומדיניות הענישה הנוהגת, אני מקבלת את עמדת התביעה וקובעת כי המתחם ההולם אירוע זה נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר.

בעניין התיק שצורף- כאן בוצע ניסיון לגניבת הרכב, שלא הושלם. עם זאת, הנאשם פרץ לרכב וגרם לו נזק משמעותי. כל זאת עשה, תוך שהייה שלא כדין בישראל.

בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת כפי שהובא לעיל, אני סבורה כי המתחם ההולם בגין אירוע זה נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם:

למרות גילו הצעיר הספיק הנאשם לצבור לחובתו עבר פלילי מכביד. בשנת 2013 הורשע בעבירות של שהייה שלא כדין וכן גניבת רכב, ועבירות נלוות, והוטלו עליו 9 חודשי מאסר. בשנת 2014 הורשע בעבירת שהייה שלא כדין ונדון למאסר בן 14 יום. בשנת 2015 הורשע שוב בעבירות שהייה שלא כדין בישראל וכן גניבת רכב והפרעה לשוטר, והוטלו עליו 24 חודשי מאסר, ורכיבי ענישה נוספים.

בגין הרשעתו האחרונה תלויים נגד הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי בני הפעלה. באותו עניין גם הוטלה עליו פסילה אותה הפר בענייננו, וכן תלוי עונש של פסילה על תנאי שהוא בר הפעלה כיום.

לא ניתן לקבל את טענות הנאשם לפיהן נקלע לביצוע העבירות בשל קושי כלכלי, ולא ייתכן כי קושי כלכלי יהווה הצדקה לעבירות.

נראה כי הנאשם אינו מפנים את הלקח, והוא שב ומבצע עבירות בתכיפות הולכת וגוברת, שניתן להחשיבה כשיטתית. לפיכך, אני סבורה כי אין מנוס אלא לגזור את הדין לפי עקרון ההלימה.

בהתאם להלכה הפסוקה, מאסרים על תנאי יש להפעיל במצטבר למאסר שיוטל (ע"פ 1323/08 מד"י נ' פלוני (29.10.08); ע"פ 8724/12 מתיתיהו נ' מד"י (28.1.14)). בענייננו, לא מצאתי טעם טוב לחרוג מכלל זה.

למרות האמור, אתחשב במצבו המשפחתי הקשה של הנאשם, שנאלץ לפרנס משפחה גדולה. בשל נסיבותיו, ונוכח המאסר שיוטל, לא אגזור קנס כספי.

היות שהנאשם נותן את הדין בגין שני אירועים נפרדים, ייגזר עונש נפרד לכל אחד מהם.

סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. בגין האירוע שבתיק האב-18 חודשי מאסר.
- ב. בגין התיק שצורף-10 חודשי מאסר.
- ג. יופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים מת.פ 57657-12-14.
- ד. הנאשם יישא את המאסרים שהטלתי במצטבר זה לזה, כך שבסך הכל יישא 34 חודשי מאסר.
- ה. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות של התפרצות לרכב או גניבת רכב.
- ו. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש כלפי רכב, פרט לעבירות המנויות בסעיף ה לעיל.
- ז. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות שהייה שלא כדין, או נהיגה בפסילה או ללא רישיון או ללא ביטוח.
- ח. פסילה מלקבל רישיון נהיגה למשך 3 שנים משחרורו. פסילה זו כוללת הפעלת הפסילה שהוטלה בת.פ 57657-12-14.
- ט. 8 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע אחת העבירות בהן הורשע.

זכות ערעור כדין.

המוצגים יחולטו או יושמדו או יושבו לבעליהם, הכל על פי סמכויות המשטרה.

ניתן היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, בנוכחות הצדדים.